

MONDD MEG NEKIK

G U L Y Á S J Ó Z S E F

Mondd meg nekik, eldőlt,
sajnálom, hogy nem találkoztunk,
valahol, akármiben,
öt percre legalább,
egy gondolatban.
Mondd meg nekik, sokat, ó mennyit
tréningeztem egykor,
tiltva magamnak a játékot,
nagy útra készültem,
senkin, messze, egyedül,
félfüllel a bálakon s
ahogy megköt a tej a búzaszemben,
jön és néz az ember.
Mondd meg: pénzüket,
házukat, nőjüket nem kívántam,
sose akartam én,
már nem bánom,
elfelejtettem nekik
és megbocsátottam
pénzt, nőt, házat,
mindent megbocsátottam magamnak,
minden szépet és jót.
Azt akarom, hogy
egyedül lehessenek most már,
azt szeretném,
és ne legyenek ünnepeim,

legyen szabad tér,
ne kelljen senki mellé,
senkihez közel ülnöm
a buszban, a moziban,
ne lássam,
ne lássak, mert feltámadok
és reszketek,
kitör rajtam hírhedt hisztériám,
a bosszú, ne lássak,
semmit se lássak én.
Mondd meg nekik,
egyedül akarok lenni most már
ebben a zsúfolt csendben,
poklos szívemet elnyomtam,
magam, egyedül,
pár öreg, gyerek, kutya,
hogy ne fázzam,
kutyákkal, kikkel a lét meleg,
ezeket akarom
és egy-két dolgot,
üres apróságokat.
Mondd meg nekik: a gyufásdobozt,
a rossz villamosjegyet
a szemétygyűjtőbe dobtam én,
már azt se bánom.
Mondd meg: aludni szeretnék,
ha lehet, lehetne.
Nem volt pardon a pályán,
a harci kedv,
nagy volt a tusa, a tolakodás,
öldöklő volt az iram,
én békés ember vagyok,
ellenemre volt a verekedés.
Mondd meg nekik,
volt ott pár emberem,
egy-két rokon, barát,
nem őket vártam,
de jól van, és most már mindegy,
ennyit se vártam,

semmit se vártam, reméltem.
Mindennap meghaltam,
mindennap összedőlt a világ,
de másnap
mindig újra kezdődött.
Pihenés után, reggel
már nem kezdődik semmi előlről
(csak folytatódik).
Nem fogok többet csalódni,
felemelő súlyokban,
csalódásokban nem hiszek már.
Mondd meg nekik, vége,
csak magamnak élek,
és mondd meg: magamra haragudtam.
Itt kint hangosan
és porba hullnak a szavak,
hangosan beszélek,
magam elé hullnak a szavak,
a falnak, a szélnek,
a falnak beszélek én,
a falnak beszélek.
S hogy senkit se hagytam ott,
nincs kinek levelet írni.
Ott forognak és dörgölőznek
a nap lovagjai,
a színpadi hősök körül,
a fórumok szemétdombján,
hát mondd meg nekik,
a fórumok szemétdombján
a fórumok szajháinak,
mindent kihánytam,
bosszú, irigység, nagyravágyás,
ami ott világos,
annak itt semmi értelme,
színét vesztett szavak.
Valaki vár holnap, ne várjon.
Holnap május elseje,
ejtőernyősök ugrálnak a tó fölött,
szól a trombita,

nekem nem szól,
nekem ne szóljon.
Egy takarítónőre emlékszem,
a szemébe nézett,
mit adtam volna, ha látom
egyszer fölemelni a fejét,
ó, nem a csillagokra,
mondd meg nekik, nem értették ők
azt a fejtartást,
semmit se értettek ők.
És mondd meg nekik,
könnyű a parkban,
a padokon a délnek óráiban,
a legszebb órákban,
lófrálni a fák alatt.
Mondd meg nekik: hazugság volt,
ha szerettem őket,
ha szíves voltam hozzájuk,
ha hittem nekik,
az volt a legnagyobb.
Ebcsont beforr.
Mondd meg, nehéz volt nekem
végigmenni a parkban
a nap legszebb óráiban,
a déli órákban,
s ahogy ünnepeltek a teraszokon,
a Tetőn, az volt nekem
és nem a kútnál mélyebb seb
az oldalamban,
az volt nekem a jaj,
nem az elérhetetlen,
nem a csillagok.
Mondd meg nekik: jókor, mindig
jókor, időben, idejében
kigyógyultam belőlük, lányaikból,
kigyógyítottam magam.
A gyógyulásom: halál.

Falon a sánta, rossz, roncs idő
véresen kalimpál,
baktat és tovairamlik.
Egy sarokban ülök.
Kigyógyítottam magam belőlük
és mindenből itt.
Önérzetemet visszaadom az égnek.
Magam a pokolnak ajánlom.

Lacinak üzenem:
a szódásnak volt itt igaza.
S ő tudja, miért.

(1973)

Nemes Fekete Edit: Őszi emlék